

LETTERKUNDE

de *Imitatio* ter hand, of de *Confessiones*. Maar niet dit gefemel.

De meditatie van Bartje bij zijn vaders doode handen heeft wel iets aardigs, hoewel zulke slobberige pathetiek ons als geheel niet aanstaat en vooral het volgende ons ergerde:

„Hij buigt zich over het bed en zijn tranen vallen op die handen en liggen te glinsteren in het licht van de lamp tussen de dikke aders.”

Wat is dat voor heiligschennende sentimentaliteit? Is het mysterie van den dood, dat hier toch op den achtergrond staat, daarvoor niet te groot en te diep?

Het is dit soort effectwerk, dit gespeculeer op aan de oppervlakte liggende en ten onrechte voor diep gehouden gevoelens, dat deze boeken bij de breede middelmoot der menschheid zoo gretig aftrek doet vinden. De middelmoot vindt hier het eigen beeld verheerlijkt in terug. De problemen die in dit soort werk gesteld worden, ontvangen van den schrijver altijd juist *die* oplossing die men ook van de breede middelmaat zou kunnen verwachten. Het zijn de middelmatigen die zich met het middelmatige kunnen verzoenen.

De boeken van Anne de Vries zijn een triomf der middelmaat. Daarom staan wij er hartgrondig afwijzend tegenover. Want het is altijd weer de middelmaat die den voet dwars zet aan de beschaving.

B. Roest Crollius

VLAAMSCHE KRONIEK

F. Toussaint van Boelaere, *Geur van Buks-hout*. De Sikkels, Antwerpen.

Voor haastige beoordeelaars geldt, met voorbijzien van Karel van de Woestijne, waarvoor

men een ander substantief gebruikt, Toussaint van Boelaere als *de* aristocraat van de Vlaamsche letterkunde. Ook zijn fysieke verschijning draagt daartoe bij. Van al de Van Nu en Straksers, zegt men, is hij degene, die zich het meest in den ten overvloede bekenden Ivoren Toren heeft opgesloten gehouden en nòg houdt. Dat deed ook Van de Woestijne, in tegenstelling met Vermeylen en Teirlinck, terwijl Buysse en Streuvels hun inspiratie op meer volkschen bodem vonden. En daar was, ten andere, ook de zeer eenzame, de menschenhuwe Prosper van Langendonck, geldend voor de Van Nu en Straksers als een groot dichter (omdat zij zijn erbarmelijk menschelijk leven niet kunnen losmaken van zijn poëzie), maar die door de jongere generatie als een schoone, aanbiddelijke overgangsfiguur wordt geacht. . . . Wat is nu het geval? Alleen nog maar door zijn werk behoort, helaas, Karel van de Woestijne tot de levenden, Buysse is dood, men spreekt ternauwernood over hem, Vermeylen zwijgt, dat doet ook momenteel Streuvels; Teirlinck, de luidruchtige, schreef voor tooneel. . . . en Toussaint van Boelaere, die, maar men vergeet het, een mensch van Vereenigingen is, maakte zich in den laatsten tijd los van het tweede plan, waarop hij zich met voorliefde verscholen had, om met enkele korte verhalen en bundels kritieken volop de aandacht van den lezer, ook van den jongsten lezer, op te eischen. In deze bundels kritieken, *Litteraire Scheepsjournalen* genaamd, vindt men stukken van ouden en jongen datum en daaruit blijkt, dat, wellicht, Toussaint in den loop der jaren nog zuiverder is gaan schrijven, maar dat hij altijd dezelfde artist is gebleven, die hij van eerstaf was maar dien men niet als